

DE VAL VAN DE BEER

de ondergang van de Russische Federatie

DE VAL VAN DE BEER

de ondergang van de Russische Federatie

Schrijver: Dirk Devroye
Coverbeeld: opgemaakt met ChatGPT
ISBN: 9789465310039
Copyright 2025 Dirk Devroye

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd, gedigitaliseerd of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Dirk Devroye.
Voor contact: dirkdevroye@hotmail.com

Inhoud

1 - Donkere wolken	11
2 - De breuklijnen barsten.....	17
3 - Het verbond van de breuk	21
4 - De wereld in beweging	25
5 - Moskou in vlammen	31
6 - De slag om de geest van Rusland.....	37
7 - De onverwachte kracht van Boerjatië....	43
8 - De oplopende druk	49
9 - Binnen de grenzen van de vrijheid	53
10 - Het schemergebied van erkenning	59
11 - Het laatste bastion	65
12 - Het verlies van Moskou	71
13 - De nieuwe wereldorde.....	77
14 - De afscheiding van het noorden	83
15 - Schaduw van de taal.....	89
16 - De lucht van diplomatie.....	95
17 - Het ongeziene front	101
18 - Moskou likt zijn wonden	107
19 - De kentering van de ochtend	111
20 - De geopolitieke split	117
21 - De donkere horizon	123
22 - De vlucht vooruit	127
23 - Het einde van een imperium	131
24 - In het oog van de storm	135

25 - Het zicht van de wereld	141
26 - Vlammen van verzet	147
27 - De val van de muur	153
28 - De winden van oorlog	159
29 - Een wervelwind van verandering	163
30 - De schaduwen van Moskou	169
31 - De kracht van de verbonden staten ...	175
32 - De nieuwe wereldorde	181
33 - De laatste reflectie	187

1 – Donkere wolken

Locatie: Oelan-Oede, Republiek Boerjatië

Jaar: 2026

Personage: Dorzho, 24 jaar, soldaat

De trein stond al een uur stil in de sneeuw. Dorzho zat in een ijzeren wagon met twintig andere jongens, hun uniformen nog stijf van de mottenballen. Niemand zei iets. Je voelde de kou door de metalen vloer komen. Boven hem piepte de TL-buis. De geur van natte jassen, goedkope wodka en angst hing als een mist in de ruimte.

Hij was er al twee keer geweest. Bachmoet. Sjevjerodonetsk. Namen die in zijn lijf gekerfd stonden als littekens. Vrienden die verdwenen, jongens die terugkeerden zonder benen, zonder armen of zonder hoofd. En nu was het weer zover.

"Voor de glorie van het vaderland," had de kolonel gezegd, met z'n buik vooruit en z'n blik leeg. "Jullie zijn helden."

Dorzho wist beter. Ze hadden geen keus. In de dorpen rond het Baikalmeer was geen werk meer, geen geld. Alleen het leger betaalde nog. Een soldatencontract was geen dienst aan het land — het was pure wanhoop.

Naast hem zat Baatar, net achttien. Zijn moeder had nog gesmeekt aan de poort van de kazerne. "Hij is nog een kind!" riep ze. De officier had haar uitgelachen.

"Waarom alleen wij?" fluisterde Baatar nu. Zijn stem trilde.

"Dat vraag ik me ook af," zei Dorzho. Maar hij kende het antwoord.

In Moskou zaten ze veilig. Kinderen van de elite studeerden in Londen, Dubai of Shanghai. Hier in Boerjatië gingen ze dood voor een rijk dat hen nooit erkend had. Dorzho had het gezien. Hoe ze in de kazernes lachten om hun Aziatische gezichten. Hoe ze hen naar de voorste linie stuurden, altijd als eerste, kanonnenvlees.

Toen de trein weer optrok, keek hij naar buiten. De heuvels van zijn jeugd gleden voorbij — wit, leeg, vergeten. Hij voelde niets meer. Geen angst. Geen hoop. Alleen leegte.

Later, in Oekraïne, zou hij Baatar vinden. Zonder helm. Zonder gezicht. Een witte sjaal over zijn schouders. Alsof hij sliep in de sneeuw.

Die nacht stak Dorzho zijn eigen hand lichtjes met een mesje. Om te voelen dat hij nog leefde. Om zich eraan te herinneren dat hij, als hij zijn hand niet voelde, hij misschien vanbinnen al dood was.

Ze arriveerden in het verlaten dorp, de lucht vol rook en de geur van verbrande aarde. De gebouwen waren door het Russische leger verwoest, hun asregen een herinnering aan de laatste greep naar macht in dit uitgestrekte, verloren gebied. Ze waren hier om te

vechten, maar niemand vertelde hen waarvoor. Het was altijd "voor het vaderland", maar niemand vroeg meer wat dat betekende.

Dorzho stond voor een school, het laatst overgebleven gebouw in het dorp en keek naar de troepen die zich schrap zetten voor de volgende aanval.

Er was geen communicatie, er waren geen plannen. Alleen orders die uit de lucht kwamen vallen. Diepe zuchten en afkeurende blikken waren het enige antwoord van zijn kameraden.

"Kunnen we echt nog winnen?" vroeg Baatar opnieuw, terwijl hij zijn ogen over het slagveld liet glijden. Zijn stem was deze keer nog breekbaarder dan voorheen.

"Winnen? Win je ooit oorlog?" antwoordde Dorzho. Zijn woorden klonken bitter. Het was de waarheid. Ze vochten voor niets. Ze streden voor iets dat geen betekenis voor hen had.

De druk was verstikkend. In de verte hoorden ze het geknal van artillerie, het donderende geluid dat hen herinnerde aan hun doodsverachting. Niemand sprak, maar iedereen dacht hetzelfde: Wat gebeurt er met ons als we hier niet meer weggkomen?

Dorzho keek naar de horizon. In de verte zag hij iets bewegen, een vage schim van een vijandelijke positie. Daar was hij voor gekomen, was hem verteld. Dat was zijn taak. Maar in zijn hoofd draaiden zich de beelden van de dag voor de treinreis, de gesprekken met zijn moeder. Ze had gezegd: "Dorzho, waarom moet jij altijd vechten? Is er geen ander pad?"

Er was geen ander pad. Hij was een soldaat. En een soldaat vocht, niet voor glorie, niet voor het vaderland. Maar omdat hij geen andere keuze had.

De klap van een granaat deed de aarde en grond rondom hun beven. Dorzho keek snel om zich heen. De anderen lagen plat op de grond, maar Baatar lag niet meer op zijn plek. Dorzho's ogen zochten de jonge jongen, maar het was te laat. Plukken stof wervelden door de lucht. Geroep was het laatste wat hij hoorde, gevolgd door het geronk van een nieuwe inslag.

Dorzho sprong overeind, rennend naar de rook. Zijn ademhaling was snel en onregelmatig. Het leek wel alsof hij zelf ook niet meer wist wat hij moest doen. Toen zag hij Baatar, niet meer de jongen die hij had gekend, maar een lijk. De arme jongen lag daar, half begraven in het puin van een gescheurde muur.

Zijn handen trilden toen hij hem omdraaide. Er was geen leven meer in Baatar. Dorzho voelde niets. Alleen leegte. Hij wist niet hoe lang hij daar had gezeten, naast zijn gevallen kameraad, totdat de luitenant hem met een ruwe hand op zijn schouder naar boven trok.

"Kom, soldaat, we hebben geen tijd voor zwakte!"

Dorzho knikte zonder woorden en volgde hem. Wat anders kon hij doen? Wat anders had hij ooit gekend dan de soldaten die je naar voren duwden, naar de dood en het nog een eer vonden ook?

De rest van de dag was een wazige vlek in zijn herinnering. Ze streden zich een weg door het dorp. Elke minuut voelde als een eeuwigheid. Elk geluid, elke

beweging was een waarschuwing dat ze hier niet veilig waren. Hier, in deze desolate hel, was geen ontkomen.

Toen de nacht viel, zaten ze weer in een cirkel rondom een vuur. Het was een ritueel geworden, de stilte die ze met elkaar deelden, de blikken die niet meer naar elkaar uitgingen. Iedereen had zijn eigen angsten, evenwel niemand sprak erover. Het was een onuitgesproken overeenkomst: de oorlog zou hun ziel vernietigen. En degenen die er doorheen kwamen zouden het pas echt merken als ze thuis waren. Als ze nog iets hadden om naar terug te keren.

Dorzho stak een sigaret op, zijn handen rokerig van de gevechten. Terwijl de rook zich kringelde in de lucht, voelde hij de verdovende invloed van de nicotine zijn zenuwen kalmeren. Hij dacht aan de woorden van zijn moeder. Maar het was te laat om terug te keren. Hij was hier, zoals altijd, voor iets dat hij niet kon begrijpen.

"Je hebt het overleefd," fluisterde hij in zichzelf, maar de waarheid was: hij had geen idee voor wie of wat hij nog leefde.

Zijn gedachten dwaalden af naar de horizon, waar de lucht dieper blauw begon te kleuren, alsof de duisternis alles zou opslokken. De vraag is niet of je overleeft, maar hoeveel je van jezelf nog kunt herinneren.

2 - De breuklijnen barsten

Locatie: Kazan, Tatarstan

Jaar: 2027

*Personages: Nurmukhammed (Tataarse politicus),
Mahomed (Tsjetsjeense vertegenwoordiger), Irina
(Boerjatische diplomaat)*

Het was een koude ochtend in Kazan. De stad was bedekt met een dunne laag sneeuw en de lucht was grijs, een reflectie van de sombere tijden waarin de regio zich bevond. Het was hier, in een onopvallende vergaderzaal in een oud gebouw in het centrum van Kazan, waar enkele deelrepublieken voor het eerst elkaar zouden ontmoeten. De rimpelingen van de crisis in Moskou hadden hen gedwongen om samen te komen. Ze waren het erover eens: de tijd om in actie te komen was nu.

Nurmukhammed, een man van midden dertig, met de ernst van iemand die al decennia had geleefd in de schaduw van Moskou, zat achter zijn bureau en keek uit het raam. Hij vroeg zich af of deze bijeenkomst wel een verschil zou maken. De federatie was als een machine die langzaam uit elkaar viel, maar zou het genoeg zijn om een einde te maken aan de dominantie van Moskou? Of zouden ze het simpelweg overnemen?

"Het Kremlin heeft ons lange tijd behandeld als een voetnoot," zei Mahomed, de Tsjetsjeense

vertegenwoordiger. Hij was een man die zijn ervaringen in de oorlog had gekend. Zijn ogen waren scherp, zijn woorden zwaar van ervaring. "Ze sturen hun soldaten naar ons, maar geven geen dekking voor de toekomst. We kunnen niet langer wachten."

Irina, een vrouw uit Boerjatië, nam een slok van haar thee en keek rustig naar Mahomed. "We kunnen niet blijven hangen in wraakgevoelens. Dit gaat niet over onze haat voor Moskou. Dit gaat over het bouwen van een toekomst voor onze mensen. Een toekomst die niet meer afhankelijk is van een gezag dat ons niet respecteert."

"Dat is precies waarom we hier zijn," zei Nurmukammed. Hij stond op en liet zijn handen rusten op de tafel. "De rest van Rusland kan stikken in hun oorlogen. Wij moeten verder, onze eigen toekomst kiezen. Tatarstan heeft de middelen om zelfvoorzienend te zijn. We hebben grondstoffen, we hebben kennis, we hebben de mogelijkheid om te handelen. Het Kremlin biedt ons niets meer dan een gevangenis."

"En ik stel voor dat we die gevangenis breken," zei Mahomed fel. "Als we elkaar niet steunen, vallen we allemaal. Tsjetsjenië kan niet alleen staan. We moeten samenwerken. Stille diplomatie, een alliantie in de schaduw van de val van Moskou."

"En wat dan?" vroeg Irina. "Stel je voor dat wij, Tatarstan, Tsjetsjenië en Boerjatië, ons onafhankelijk verklaren. Wat is dan de volgende stap? Moskou zal ons verbranden. Ze zullen niet blijven toekijken. Het zal

geen vreedzaam proces zijn. En hoe maken we deze breuk duurzaam?"

"Door niet alleen te vechten voor onafhankelijkheid," zei Mahomed met een vastberaden blik. "Maar door met elkaar een nieuw plan te maken. Samen kunnen we een systeem opbouwen zonder Moskou. In onze handen ligt de macht om de oostelijke regio's van Rusland te beschermen. We kunnen militaire, economische en politieke druk uitoefenen op de rest van de federatie."

Er viel een stilte. Het was duidelijk dat er risico's aan verbonden waren. Niettemin begon het idee vorm te krijgen. Als Moskou zijn controle verloor, zouden zij het moeten overnemen. Daarvoor hebben ze elkaar nodig.

Nurmukammed draaide zich om, zijn ogen gevuld met een soort hoop die hij al lang niet meer had gevoeld. "We moeten dit goed plannen. Als we ons in het openbaar verbinden, zal Moskou onze verhoudingen gebruiken tegen ons. We moeten discreet zijn. We moeten een plan maken voor de dag na de breuk om met een heldere boodschap naar buiten te komen. En wat gebeurt er met de olievelden in de Kaukasus, de economische centra in Siberië, de waterbronnen van de Baikal?"

Irina knikte. "Onze republiek heeft altijd onafhankelijkheid geëist, echter zonder samenwerking zal het onmogelijk zijn om onze landen te stabiliseren. Boerjatië heeft altijd gevochten voor zijn eigen autonomie, maar in een nieuwe wereld moeten we wel begrijpen hoe we moeten opereren zonder de steun van Moskou. We hebben de kennis en de middelen. Wat we vooral nodig hebben, is zekerheid."

"En steun van de wereld," zei Mahomed, terwijl hij de kamer inspecteerde. "Als de wereld ziet dat Moskou op instorten staat, zullen ze zich misschien achter ons scharen. Niet uit liefde voor onze onafhankelijkheid, maar uit angst voor de destabilisatie die het zal veroorzaken."

Nurmukammed ademde diep in. "Dit zal niet makkelijk zijn. Maar het kan niet langer zo doorgaan. Onze mensen verdienen beter."

"Laten we het langzaam opbouwen," zei Irina. "Ik stel voor dat we met een kleine groep onze standpunten verder bespreken. Een plan om de rest van Rusland en de wereld te laten zien dat we in staat zijn om voor onszelf te zorgen, zonder hen."

De vergadering eindigde niet met duidelijke afspraken, maar het was een start. De eerste breuklijn was gezet. Het was niet het begin van een oorlog. Het was wel het begin van de eindstrijd voor Rusland. In de komende weken zouden de gesprekken in het geheim doorgaan. De banden tussen de deelrepublieken zouden sterker worden. En hoewel Moskou hen nog steeds in de gaten hield, voelde het voor de eerste keer alsof zij hun eigen toekomst in handen hadden.